

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

Došlo dne: - 2 -02- 2011

krátpříloh

kolky

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
email: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Zn. OPS-0017/11-6

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Praha 1. února 2011

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu k 7 A 173/2010

Žalobce: **finanční rada s.r.o.**
IČ: 27180484
se sídlem Ve Smečkách 603/13, 110 00 Praha 1

Zastoupený: **JUDr. Milanem Bedrošem**
advokátem
č. opr. ČAK 3889

(dále jen „žalobce“)

Žalovaný: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlo pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
jednající RNDr. Igorem Němcem, předsedou

(dále jen „žalovaný“)

Dvojmo

K výzvě Vašeho soudu podává žalovaný ve stanovené lhůtě 60 dnů (výzva byla žalovanému doručena dne 8. prosince 2010) následující vyjádření k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Žalovaný v souladu s výzvou soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci zn. INSP2-2059/08 a zn. SPR-2166/10.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s vyřízením věci bez nařízení jednání.

I.

Žalobce svou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného zn. SPR-2166/10-13 ze dne 10. srpna 2010, které bylo vydáno jako rozhodnutí o rozkladu žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaného zn. SPR-2166/10-7 ze dne 11. června 2010 v řízení vedeném s žalobcem pod č.j. SPR-2166/10. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaného žalobce napadá taktéž. Obě zmíněná rozhodnutí žalobce napadá ve výrocích o porušení povinnosti podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) stejného zákona a ve výrocích ohledně výše uložené sankce.

V prvé řadě má žalovaný za vhodné v krátkosti zrekapitulovat průběh řízení, které s žalobcem vedl.

Podkladem pro zahájení řízení, stejně tak jako pro rozhodnutí ve věci, byl spisový materiál shromážděný při kontrole provedené u žalobce v období od 20. července 2009 do 2. listopadu 2009 inspektorem žalovaného Ing. Bc. Milošem Dokoupilem v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. a zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Závěry z provedené kontroly inspektor žalovaného v souladu se zmíněnými předpisy uvedl v kontrolním protokolu zn. INSP2-2059/08-12 ze dne 2. listopadu 2009. Proti kontrolnímu protokolu a uloženým opatřením k nápravě podal žalobce námitky ve smyslu § 17 zákona č. 552/1991 Sb. Z celkem devíti námitek žalobce bylo rozhodnutím předsedy žalovaného zn. INSP2-2059/08-17 ze dne 19. března 2010 osm námitek zamítnuto. Žalovaný má za vhodné podotknout, že žalobce, ač byly součástí kontrolního protokolu opatření k nápravě, neuznal za vhodné napadnout rozhodnutí předsedy o námitkách správní žalobou (k tomuto srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 As 74/2009-122).

Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že žalobce byl se správností zjištění a závěrů učiněných v kontrole, které byly následně, jen s drobnou odchylkou, potvrzeny i rozhodnutími odvolacího orgánu žalovaného o námitkách žalobce, srozuměn. Žalobce ostatně svými námitkami správnost zjištěného skutkového stavu věci nijak nezpochybňoval.

K věci má žalovaný dále za vhodné zopakovat, že v průběhu správního řízení bylo v souladu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb. prokázáno, že žalobce jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. od roku 2004 zpracovával prostřednictvím záznamu z kamerového systému osobní údaje svých zaměstnanců a hostů v restauraci Zorbas, na adrese Ve Smečkách 603/13, 110 00 Praha 1, kamerami č. 1 až 5 a 7 kamerového systému umístěnými v restauračních místnostech a v kuchyni, a to bez jejich souhlasu a aniž by mu pro takové zpracování osobních údajů svědčil nějaký jiný právní titul, resp. aniž by mu pro takové zpracování osobních údajů svědčila nějaká ze zákonných výjimek, kterými je možné absenci souhlasu subjektu údajů překonat. Stejně tak bylo prokázáno, že žalobce neinformoval subjekty údajů v plném rozsahu předvídaném zákonem o shromažďování jejich osobních údajů a že do 20. června 2008 nesplnil žalobce oznamovací povinnost vůči žalovanému.

Popsané jednání žalobce bylo shodně správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem žalovaného kvalifikováno jako porušení § 5 odst. 2, § 11 a § 16 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu jen pokud správci svědčí některá z výjimek uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. na základě kterých lze absenci souhlasu překonat, povinnosti informovat subjekty údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou jejich osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být

osobní údaje zpřístupněny, a o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech uvedených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb., a povinnosti oznámit žalovanému záměr zpracovávat osobní údaje.

Ve věci bylo správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem žalovaného shodně konstatováno, že žalobce naplnil svým jednáním skutkové podstaty správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. e), § 45 odst. 1 písm. f) a § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb., za což mu byla v souladu s § 45 odst. 3 zmíněného zákona uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a s odkazem na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

K řízení a rozhodnutí ve věci žalovaný konstatuje, že má za to, že ani řízení a ani rozhodnutí netrpí žádnými vadami a že žalobci byla v řízení poskytnuta plná možnost realizovat jeho procesní práva.

Závěrem tohoto bodu má žalovaný za vhodné dodat, že žalobce fakticky opakuje argumenty, které uplatnil již v průběhu správního řízení. S ohledem na to, že se žalovaný s argumentací a námitkami žalobce řádně vypořádal již v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (zn. SPR-2166/10-7 ze dne 11. června 2010) a následně také v odůvodnění rozhodnutí předsedy žalovaného (zn. SPR-2166/10-13 ze dne 10. srpna 2010) a stejně tak z důvodu, že ze zmíněných rozhodnutí, jakož i z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalovaný plně dostal svým povinnostem vyplývajícím mu zejména z § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., ale i § 68 stejného zákona, si žalovaný dovoluje se na všechny shora zmíněné písemnosti (zejména na odůvodnění obou rozhodnutí), jakož i na celý spisový materiál, odkázat.

II.

K žalobcem uvedenému ve vztahu k testu poměřování cíle a prostředku žalovaný uvádí, že argumentace žalobce v tomto bodě není relevantní.

K napadeným rozhodnutím žalovaný konstatuje, že z jejich obsahu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný na test proporcionality nejen odkázal, nýbrž i to, že jej při svých úvahách, které v rozhodnutích zachytil, řádně a správně užil, a že na jeho základě došel ke správným závěrům, které byly východisky pro jeho rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že faktické a správné užití testu a zachycení závěrů jeho prostřednictvím dosažených a úvah, které k nim vedly, v odůvodnění rozhodnutí je rozhodně správnější postup nežli ten, který naznačuje žalobce, tj. opsání obsahu příslušného nálezu Ústavního soudu České republiky, nesprávné použití testu bez vzbuzení dojmu, že hodnotitel je s to jej správně uchopit.

V relaci k uvedenému žalovaný doplňuje, že nezbytným předpokladem pro dosažení správných závěrů prostřednictvím testu proporcionality je nikoli jen formální hledisko ve smyslu správného procesního postupu vyhodnocování relevantních fakt, nýbrž – zejména ve vztahu k poslednímu z jeho kritérií – společensky odpovídající a obecně sociálně konformní a přijímaná hierarchie hodnot na straně hodnotitele, tzn. relevantní hodnotový a morální podklad. V tomto případě lze nicméně konstatovat, že deficity žalobce ohledně představy o významu soukromí a právu na jeho ochranu, stejně tak jako o obsahu samotného pojmu a způsobu, jak určit míru soukromí, kterou konkrétní osoba v určitých prostorech požívá, představují základní překážky pro to, aby se žalobce dokázal ztotožnit s rozhodnutími žalovaného, stejně tak jako pro to, aby byl s to objektivně zhodnotit závěry, ke kterým žalovaný na základě užití testu proporcionality dospěl.

Žalovaný má za to, že důkazem jednoznačně potvrzujícím právě uvedený závěr je argumentace žalobce tím, že kamerové systémy jsou používány například i v bankách, v obchodech a na čerpacích stanicích.

Dle žalovaného žalobce ve své argumentaci nerozlišuje mezi zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem, které odpovídá podmínkám stanoveným právními předpisy, tj. legálním zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem, a zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem, které zákonné podmínky nespĺňuje – jako bylo zpracování osobních údajů, které prováděl žalobce. Žalobce nereflektuje ani to, že pro zajištění bezpečnosti (mimo jiné i prostřednictvím kamerových systémů pořizujících záznamy) určité činnosti pro některé subjekty existuje speciální právní úprava (v tomto případě se jedná zejména o zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, který mimo jiné upravuje i některé otázky zabezpečení prostor, v nichž je uskutečňováno poskytování bankovních služeb). Právě zmíněné pravděpodobně vychází z neznalosti právních předpisů, což však žalobce nijak neomlouvá.

Žalovaný nicméně považuje za závažnější a závažnější spíše faktickou stránku argumentace žalobce, která spočívá v jím vyjádřeném názoru na míru soukromí, která je běžně požívána v bankách, restauracích, obchodech či na čerpacích stanicích – z argumentace žalobce lze dovodit, že ji považuje ve všech případech za shodnou. V tomto se žalovaný s argumentací žalobce zásadním způsobem neztotožňuje a dovoluje si ji označit za naprosto sociálně nonkonformní. Žalovaný považuje takovou argumentaci u subjektu provozujícího restauraci přinejmenším za překvapivou, ne-li závažnější.

Dle žalovaného je zřejmé, že míra soukromí, kterou osoby v žalobcem zmíněných prostorech požívají, je diametrálně odlišná, tzn. je zde i zásadní rozdíl mezi chráněnou hodnotou a případně způsobeným následkem. Žalovaný není srozuměn s tím, na základě jakých kritérií došel žalobce k závěru, že se jedná o charakterově shodné prostory. Dle žalovaného zmíněná místa v tomto směru spojuje toliko to, že se na nich zpravidla pohybuje větší množství lidí. Faktory jako jsou například vzájemná komunikace či jiné sociální interakce, možnost konzumovat nápoje či jídlo, případně zakoupit si nápoje či jídlo atd. se pak v těchto prostorech vyskytují v různé míře a kvalitě.

Žalovaný je přesvědčen, že je obecně přijímanou skutečností a faktem, že restaurační zařízení a bary atd. jsou jako jediné ze shora vymezené skupiny určeny výlučně ke konzumaci jídla a pití a provádění bližších sociálních interakcí - s tím pak souvisí i to, že zde existuje legitimní očekávání ohledně respektování a zachování značně vysoké míry soukromí.

Závěrem tohoto bodu má žalovaný za vhodné dodat, že obecně je kamerový systém legálním a legitimním prostředkem k ochraně osob či majetku. Na druhou stranu je však kamerový systém prostředkem, který je způsobilý zásadním způsobem zasáhnout do osobnostních práv fyzických osob (subjektů údajů) – zejména jejich práva na soukromí. Pro možnost jeho užití je tak nezbytné důsledně trvat na řádném splnění všech právními předpisy stanovených podmínek. Zásadní podmínkou, jak bude demonstrováno níže, je v tomto směru zejména to, aby kamerovým systémem způsobený následek nebyl větší, nežli jím sledovaný, resp. dosažený přínos – tato podmínka však v případě zpracování osobních údajů ze strany žalobce nebyla naplněna.

III.

K otázce soukromí a jeho míry, jakož i k již zmiňovanému testu proporcionality a žalobcem zcela opomíjené otázce zpracovávání osobních údajů zaměstnanců prostřednictvím kamerového systému se záznamem, má žalovaný za vhodné dodat následující.

Žalovaný při své rozhodovací praxi vychází při vymezování pojmu soukromí a míry, ve které jej subjekt údajů v konkrétním případě požívá, jak z judikatury tuzemských a mezinárodních soudů, tak z názorů doktríny. K tomuto případu lze příkladmo uvést např. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 204/2005, nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 517/99, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. dubna 2009, sp zn. 33 Odo 134/2003, rozhodnutí Evropského soudní dvora ve věci Niemietz vs. Německo z roku 1992. ESD stížnost č. 13710/88, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci X. a Y. vs. Nizozemsko ze dne 26. března 1985, stížnost č. 8978/80, rozhodnutí ve věci Guerra a další vs. Itálie z roku 1998 (116/1996/735/932) a ve věci Klass proti Německu, z 6. 9. 1978, A28. stížnost č. 5029/71, nebo např. článek autorů Warren S. D., Brandeis L. D. *The Right of Privacy*, (Harvard Law Review 4/1890, s. 193 a násl.), či Doporučení č. (89) 2 Výboru ministrů členským státům o ochraně osobních údajů požívaných pro účely zaměstnání z roku 1989, v němž se konstatuje, že „*respektování soukromí a lidské důstojnosti zaměstnance představuje i možnost, aby zaměstnanec navazoval a udržoval sociální a individuální vztahy na pracovišti.*“

Tento bod žalovaný uzavírá konstatováním, že ze zmíněných rozhodnutí a dokumentů velmi zjednodušeně řečeno k otázce monitorování zaměstnanců na pracovišti, která zde nebyla doposud explicitně zmíněna, vyplývá, že zaměstnanci, kteří tráví většinu aktivního času během dne na pracovišti, zde mají nárok na jistou nezbytnou míru soukromí a jeho ochranu – důvodem nutnosti respektovat soukromí na pracovišti je pak mimo jiné i to, že soukromý a profesní život v některých případech nelze zcela (přesně) oddělit.

IV.

K námitce žalobce, že na daný případ bylo možné aplikovat jako právními předpisy uznaný důvod zpracování osobních údajů § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., jelikož bylo zpracování osobních údajů pro účely ochrany práv právem chráněných zájmů skutečně nezbytné, tzn. k námitce, že ze strany žalovaného došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, žalovaný uvádí následující.

Esenciální náležitostí každého zpracování osobních údajů je existence právními předpisy uznaného důvodu, tzv. právního titulu. Zákon č. 101/2000 Sb. ve svém § 5 odst. 2 vychází z hypotézy, že zpracování osobních údajů je možné tehdy, byl-li k němu správci osobních údajů subjektem údajů udělen souhlas. V případě, že souhlas subjektem údajů udělen nebyl anebo právní předpis pro konkrétní případ platné udělení souhlasu vylučuje, je pro možnost provádět zpracování osobních údajů třeba, aby byla naplněna některá ze skutkových podstat, resp. výjimek uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb.

V daném případě, s ohledem na to, že kamerovým systémem docházelo ke zpracování osobních údajů předem neurčeného okruhu subjektů údajů, stejně tak jako z důvodu, že v případě subjektů údajů, jenž byli v postavení zaměstnanců žalobce, nebylo možné uvažovat o platném souhlasu se zpracováním osobních údajů v podobě monitorování kamerovým systémem (ustanovení § 316 odst. 2 a 3 zákoníku práce má s odkazem na § 2 odst. 1 stejného zákona kogentní charakter – i když je neplatnost souhlasu pouze

relativní, je dle žalovaného povinností orgánu veřejné moci kvalifikovat jednání obcházející zákon a jakýkoli projev vůle k němu směřující tak, že nemá žádné právní účinky) a konečně z důvodu, že žalobce neměl povinnost zavést kamerový systém a jeho prostřednictvím popsaným způsobem zpracovávat osobní údaje založenu žádným právním předpisem, byl jediným právním titulem, o kterém bylo pro předmětné zpracování osobních údajů možné uvažovat, § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. konkrétně stanoví, že správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, *pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.* Právě naplnění podmínky vyjádřené větou za středníkem citovaného ustanovení je pro označení zpracování osobních údajů za legální či nelegální stěžejní. Uvedenou podmínku lze jinak vyjádřit také tak, že zpracování osobních údajů za účelem ochrany práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby je možné, bude-li záměr správce kladně posouzen v testu poměřování cíle a prostředku, resp. bude-li v testu proporcionality shledáno, že zpracováním osobních údajů za účelem ochrany zájmů (základních lidských práv a svobod) správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby způsobený následek v zájmech (základních lidských právech a svobodách), resp. v osobnostní sféře subjektů údajů je nižší nežli sledovaný (dosažený) přínos.

Žalovaný ve své rozhodovací praxi postupuje s ohledem na dikci citovaného ustanovení, z které plyne, že při posuzování zpracování osobních údajů je třeba poměřit v kolizi stojící základní lidská práva či svobody, dle testu proporcionality, jak je uveden např. v rozhodnutích Ústavního soudu České republiky sp. zn. Pl. ÚS 4/94, Pl. ÚS 15/96, Pl. ÚS 16/98, Pl. ÚS 40/08 a další, anebo rozhodnutí ESD z roku 1990 ve věci Fedesa (C-31/88 Fedesa (1990) ECR 4023) – k tomuto žalovaný částečně odkazuje na uvedené shora.

Zjednodušeně řečeno žalovaný v případě každého kamerového systému posuzuje, zda je zpracování osobních údajů se všemi jeho parametry (umístění a technické parametry kamery, sledované prostory, míra soukromí subjektu údajů v nich se běžně vyskytujících, doba uchování záznamu, doba, kdy je záznam pořizován, zabezpečení záznamu a vůbec celého zpracování osobních údajů atd.) každou z kamer kamerového systému k dosažení správcem sledovaného účelu vhodné, nutné a zda je jeho prostřednictvím způsobený následek ve sféře soukromého a osobního života subjektů údajů nižší, nežli přínos, který zpracováním osobních údajů správce sleduje, resp. dosáhl. Na základě závěrů z dílčích testů proporcionality pak žalovaný hodnotí dle stejného klíče i kamerový systém jako celek.

V této souvislosti má žalovaný za vhodné, zejména v relaci k žalobcem tvrzenému ohledně ochrany majetku, citovat následující ohledně povahy a vztahu, resp. poměru ochrany osobnostních a majetkových práv. *„Právní ochrana člověka, lidské osobnosti a rodiny, jakož i úprava osobního stavu lidí a právnických osob, patří vedle úpravy vlastnictví, závazků a odpovědnosti za delikty mezi pilíře občanského soukromého práva (práva občanského). Chtěli-li bychom tyto pilíře ještě více zúžit, zůstaly by nám v zásadě jen dva z nich, chápáné v jejich širším pojetí: lidská osobnost a vlastnictví. Výslovně srov. § 1 odst. 1, v jehož smyslu občanský zákoník „přispívá k naplňování občanských práv a svobod, zejména ochrany osobnosti a nedotknutelnosti vlastnictví“. Úvodní ustanovení občanského zákoníku je konformní s ústavním pořádkem i s mezinárodním lidskoprávním řádem. Bez hodnotového významu nejsou dvě věci. Jednak že mezi chráněnými statky je uvedena osobnost a vlastnictví, jednak pořadí, v němž jsou oba statky zákonem vyjmenovány. Lidská osobnost systematicky i jazykově předbíhá vlastnictví. Z toho vyplývá celá řada právních důsledků,*

o nichž bude pojednáno. Přirozeně a vědecky oprávněně náleží vložit mezi osobnost a vlastnictví, tedy na druhé místo, rodinu (srov. Eliáš, K. a kolektiv. Občanský zákoník – Velký akademický komentář, Praha, Linde, 2008, s. 92 a násl.).

Žalovaný má rovněž za vhodné dodat, že v případě zpracování osobních údajů zaměstnanců správce osobních údajů je pro možnost aplikace § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. nezbytné, aby došlo primárně k naplnění podmínky § 316 odst. 2 a 3 zákoníku práce (toto ustanovení je k § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. v poměru speciality), tzn. aby zde byl závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele. V relaci k uvedenému žalovaný dodává, že závažný důvod vyplývající ze zvláštní činnosti zaměstnavatele je třeba vztahovat k činnosti zaměstnavatele v užším slova smyslu (ke konkrétní práci). Naplnění uvedené podmínky je nicméně jen jedním z předpokladů pro možnost postupu podle § 316 odst. 2 a 3 zákoníku práce. Druhým a neméně významným je, že monitorováním zaměstnance na pracovišti je možné dosáhnout sledovaného účelu, což však z komplexního hlediska není tento případ.

Při interpretaci a následné aplikaci ustanovení § 316 zákoníku práce (v tomto případě pak i § 5 odst. 2 písm. e) a § 10 zákona č. 101/2000 Sb.) je dle žalovaného nezbytné pamatovat na zásadní a základní princip a základní charakteristický znak pracovního práva jakožto ochranného zákonodárství, tj. na princip ochrany zaměstnance jako slabší strany.

Z kontextu právě uvedeného jasně vyplývá, že z důvodu priority osobnostních práv a z důvodu nutnosti dbát ochrany zaměstnance jako slabší strany, jsou možnosti (prostředky) zaměstnavatele na úseku ochrany majetku, při nichž by docházelo k zásahu do osobnostních práv zaměstnance, omezeny pouze na ty případy, kdy je to nezbytné a proporcionální v realizaci a ochraně jeho práv – to však nebyl případ žalobce.

Jinak řečeno, k monitorování zaměstnanců na pracovišti lze přistoupit pouze tehdy, jsou-li naplněny podmínky jednak § 316 odst. 2 a 3 zákoníku práce, tzn. je-li dán závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, a jednak podmínky dle zákona č. 101/2000 Sb. (§ 5 odst. 1, § 5 odst. 2 písm. e), § 10, § 11, § 12, § 13, § 21).

Žalovaný pak tento bod s odkazem na právě uvedené uzavírá s tím, že není pochyb o tom, že žalobce zpracovával osobní údaje svých hostů a zaměstnanců kamerovým systémem bez jakéhokoli právního titulu, resp. o tom, že žalobce svým jednáním porušil § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. a dopustil se spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) stejného zákona.

V.

K námitce žalobce, že žalovaný ve stejných případech nepostupuje stejně, v níž se žalobce odkazuje na případy zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů se záznamem v bankách, obchodech a na čerpacích stanicích, si žalovaný dovoluje se odkázat na uvedené shora.

K tomuto bodu argumentace žalobce žalovaný dále poznamenává, že při své činnosti důsledně dbá základních zásad pro činnost veřejné správy – mimo jiné vyjádřených v rámci § 2 až 8 zákona č. 500/2004 Sb.

Uvedenou argumentaci žalobce tak považuje žalovaný za zcela nerelevantní a nepodloženou - žalobce se odkazuje na blíže neurčené a typově odlišné případy, které navíc zmiňuje pouze obecně.

Žalovaný v této souvislosti podotýká, že je obecně známo, že existují restaurační zařízení, které provozují kamerový systém se záznamem – ostatně i v případě žalobce bylo shledáno, že jedna z kamer kamerového systému, z které byl pořizován záznam, může být za splnění příslušných povinností žalobcem provozována.

Žalovaný se domnívá, že nesprávná argumentace žalobce v tomto bodě vychází zejména z nerozlišování mezi legálními a nelegálními případy zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem.

VI.

K námitce žalobce, že zásah do práv a právem chráněných zájmů subjektů údajů (zaměstnanců a klientů - hostů) byl v daném případě minimální, jelikož účelem zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému byla toliko ochrana vlastnického práva a kamerový systém byl nastaven tak, aby byl zásah do soukromí subjektů údajů minimální, žalovaný uvádí následující.

Argumentaci žalobce lze označit za účelovou, a to zejména s odkazem na v kontrolním spisu zařazenou fotodokumentaci pořízenou ze záznamového zařízení žalobce, ze které je patrné, které prostory byly monitorovány (celé restaurační zařízení), a rovněž s odkazem na vyjádření žalobce jak v rámci správního řízení, tak v rámci kontroly – ze spojení vyjádření žalobce a pořízené fotodokumentace jasně vyplývá, že kdyby výlučným účelem zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem na straně žalobce byl jím v žalobě zmíněný účel, muselo by být nastavení kamerového systému jiné.

Žalovaný se ke zmíněným závěrům žalobce dále odkazuje na uvedené ve svých shora zmíněných rozhodnutích a jejich podkladech, a dále pak na shora uvedené k pojmu soukromí a otázce míry soukromí, kterou klienti (hosté) žalobce a jeho zaměstnanci v prostorech, z nichž žalobce pořizoval záznam (zpracovával osobní údaje), požívají.

V této souvislosti žalovaný shrnuje, že z výše uvedeného vyplývá, že míra soukromí je obecně určována souvztažností osoby a konkrétního místa, resp. vztahem osoby k místu, charakterem místa a časovou určeností, stejně tak jako to, že návštěvníci restaurace očekávají a nesporně mají právo na značně vysokou míru soukromí, a to zejména z důvodu, že právě v prostorách restaurací, barů atd. probíhají bližší sociální interakce, jejichž aktéři zcela legitimně očekávají, že při nich nebudou sledováni a zaznamenáváni. Z uvedeného rovněž vyplývá, že zaměstnanci na pracovišti a ve společných prostorách zaměstnavatele, zejména z důvodu rozsahu času, který v těchto prostorách během dne tráví, požívají taktéž určitou míru soukromí.

Závěrem tohoto bodu žalovaný uzavírá s tím, že nepřetržité sledování (které prováděl žalobce), bez možnosti „se ukryt“, soukromí dotčeného subjektu údajů fakticky zcela eliminuje, z čehož vyplývá, že následek způsobený soustavným sledováním jednak hostů restauračního zařízení a jednak zaměstnanců na pracovišti, nejsou-li zde závažné důvody vyplývající ze zvláštní povahy činnosti zaměstnavatele (tzn. není zde naplněn předpoklad, na který zákonodárce navázal možnost omezit osobnostní práva zaměstnanců), je značný.

IX.

K námitce žalobce, že sankce je nepřiměřeně vysoká, žalovaný uvádí následující.

V případě správních deliktů se jedná o objektivní odpovědnost, tj. odpovědnost bez ohledu na zavinění, tzn. jakékoli případné odkazování se na nedostatek zavinění atp. není relevantní. Správní delikt je spáchán již naplněním znaků skutkové podstaty – s odkazem na § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb. je povinností žalovaného za takové jednání uložit sankci. Míra zavinění v tomto případě může mít vliv pouze na výši sankce v tom smyslu, že v případě úmyslného porušení by bylo na místě těžší formu zavinění přičíst pachateli (žalobci) k tíži (přihlédnout k ní jako k přitěžující okolnosti).

Odpovědnosti za správní delikty podle zákona č. 101/2000 Sb. je možné se zprostit za podmínek dle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. - ty však v tomto případě žalobcem naplněny nebyly.

Žalovaný rovněž připomíná, že žalobce, který je podnikatelem, je povinen znát příslušnou právní úpravu v oblasti, které se jeho činnost dotýká, a zároveň musí nést rizika, která jsou s podnikáním spojena.

V této souvislosti má žalovaný za vhodné rovněž konstatovat, že jakékoli náznaky ze strany žalobce ve směru, že nebyl s to poznat obsah konkrétní povinnosti atp., tzn. takovýto způsob argumentace, kterým se žalovaný snaží snížit závažnost svého jednání, je zcela irrelevantní. Žalobce se pro zpracování osobních údajů kamerovým systémem se záznamem rozhodl v souvislosti s realizací svého podnikatelského záměru. I když zásada „ignorantia legis non excusat“ platí pro všechny subjekty práva, je dle žalovaného nezbytné na jejím uplatňování trvat zejména ve směru k podnikatelům. Dle žalovaného s ohledem na to, že jsou profesionály ve své činnosti, je esenciální náležitostí pro možnost realizovat podnikání podrobná znalost a poznání právní úpravy, která se na jakoukoli činnost vyvíjenou v souvislosti s podnikáním vztahuje, tzn. rozhodl-li se žalobce pro zpracování osobních údajů v souvislosti se svou podnikatelskou činností, měl se řádně zaobírat povinnostmi a jejich obsahem, které mu v souvislosti s touto činností z právních předpisů vyplynou, stejně tak jako s podmínkami, které je třeba naplnit, aby bylo možné zpracování osobních údajů provádět.

V případě, že si žalobce nebyl jist ohledně obsahu předmětné povinnosti, mohl realizovat své právo vyplývající mu z § 29 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. a požádat o konzultaci žalovaného.

Žalovaný má k tomuto žalobnímu bodu za vhodné dále poznamenat, že při stanovení výše sankce je povinen dle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. přihlédnout zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. S ohledem na to, že se žalobce dopustil hned několika správních deliktů, přičemž svým jednáním udržoval protiprávní stav po delší dobu a rozsah jím zpracovávaných údajů byl značný a zejména pak s přihlédnutím k povaze prostor a legitimnímu očekávání ve vztahu k míře soukromí na straně subjektů údajů, je dle mínění žalovaného žalobcem způsobený následek značný a výše uložené pokuty tudíž adekvátní.

Žalovaný rovněž podotýká, že podle § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. může být uložena pokuta za správní delikty podle § 45 odst. 1 stejného zákona až do výše 5.000.000 Kč. Uložená sankce je tak co do své výše ve vztahu k maximální možné pokutě velice mírná.

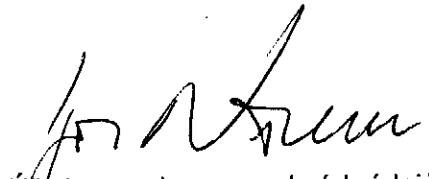
Závěrem své argumentace si žalovaný dovoluje připomenout, že účelem trestu ve správním trestání je působit jak individuálně, tak generálně preventivně (v obou případech z hlediska prevence předběžné i následné), což předpokládá, že uložená sankce musí být ze strany potrestaného určitým způsobem citelná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 A 147/2002). S přihlédnutím k účetní závěrce žalobce za rok 2009 (veřejně dostupná v obchodním rejstříku a sbírce listin společnosti na stránkách www.justice.cz) a shora uvedenému ohledně způsobeného následku a závažnosti provinění na straně žalobce nelze dle žalovaného v žádném případě usuzovat na to, že by byla pokuta uložena v nepřiměřené výši.

X.

Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je správné, řádně odůvodněné a že uložená pokuta je adekvátní ve vztahu ke spáchaným správním deliktům a jejich následku, jakož i ve vztahu k hospodářské situaci žalobce.

S ohledem na uvedené je žalovaný přesvědčen, že žaloba je nedůvodná, a proto navrhuje, aby Městský soud v Praze vydal tento rozsudek:

Žaloba se jako nedůvodná zamítá.

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu